

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΤΣΑΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Μαθημα: Λογοτεχνια

Όνοματα: Γιαννακοπουλου Χρυσα

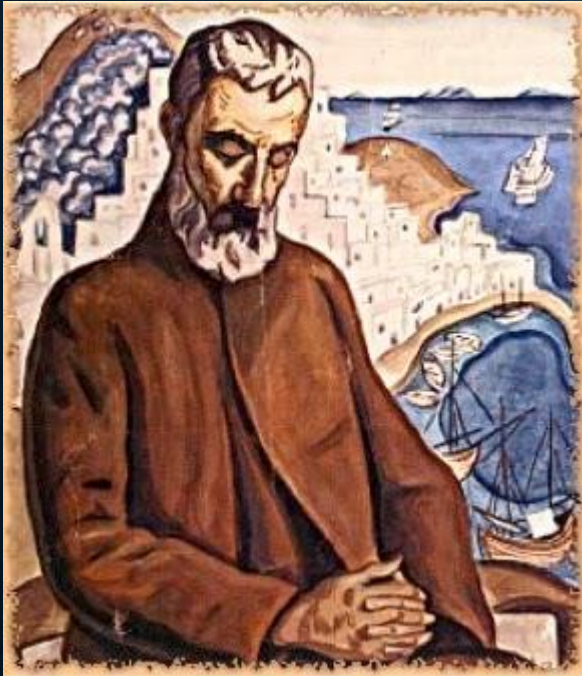
Διαμαντακου Αναστασια

Ζαγκα Σοφια

ΠΛΟΚΗ ΕΡΓΟΥ

- Στο διήγημα, την ιστορία της Ουρανίτσας αφηγείται η Φιλιώ Ματαρώννα, μια γριά γυναίκα. Η Ουρανίτσα ήταν αδελφή της αφηγήτριας από προηγούμενο γάμο της μητέρας της. Όταν η αφηγήτρια ήταν οχτώ χρονών, η Ουρανίτσα ήταν δεκαέξι και αρραβωνιάστηκε το Σπύρο της Μπερνίτσας. Ο Σπύρος αμέσως μετά μπάρκαρε με το καράβι, ενώ η Ουρανίτσα πήγε να μείνει με την πεθερά της, την Μπερνίτσα. Οι μήνες περνούσαν, ο Σπύρος δεν επέστρεφε και η Ουρανίτσα δεν αισθανόταν καλά. Ώσπου αποκαλύπτει στην πεθερά της ότι είναι έγκυος, από το Σπύρο φυσικά. Εκείνη όμως αμφισβητεί ότι το παιδί είναι του γιου της, του Σπύρου, η Ουρανίτσα απειλεί ότι θα πιει φαρμάκι από την ντροπή της, κι η πεθερά της σχεδόν την προτρέπει. Μετά από λίγες ώρες η Ουρανίτσα κείτεται νεκρή. Όμως ο παπάς και οι άλλοι αρνούνται να τη θάψουν στο νεκροταφείο, αφού αυτοκτόνησε. Έτσι αποφασίζεται να θαφτεί η Ουρανίτσα, χωρίς «να διαβαστεί», σε ένα μικρό νησάκι έξω από το λιμάνι. Ένα χρόνο μετά, πήγαν κάποιοι ψαράδες στο νησάκι, θέλησαν να κάψουν ξύλα και από εκεί αναδύθηκε μια ωραία μυρωδιά από τα δέντρα, τα χόρτα, τα λουλούδια, γιατί ήταν ο τάφος της Ουρανίτσας. Από τότε άρχισαν να λένε το νησάκι «το νησί της Ουρανίτσας».

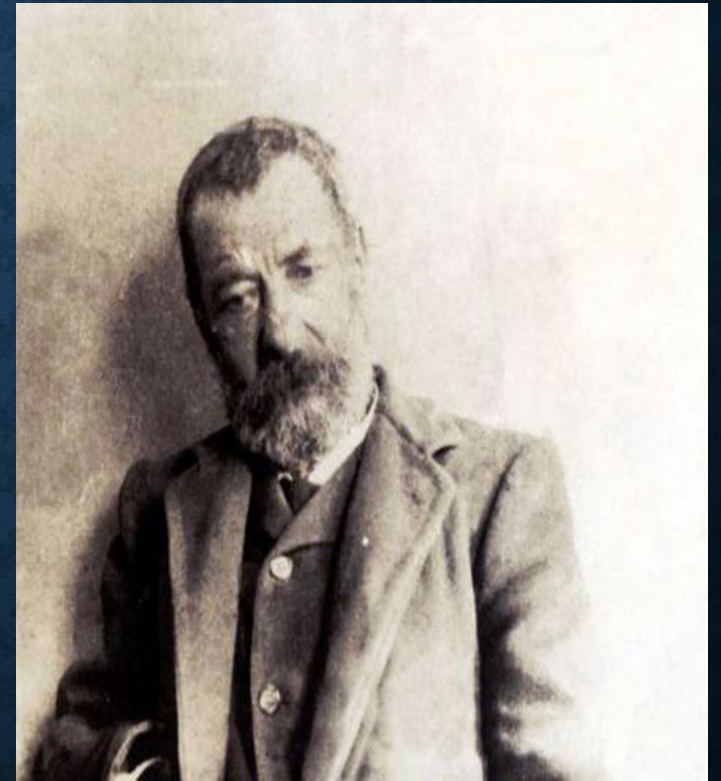
ΒΑΣΙΚΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ

- Φιλιώ Ματαρώνα: Αφηγήτρια και αδελφή της πρωταγωνίστριας
- Ουρανίτσα: Πρωταγωνίστρια
- Μπερνίτσα: πεθερά Ουρανίτσας
- Σπύρος: άντρας Ουρανίτσας ,γιος Μπερνίτσας

ΜΥΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΑΞΙΕΣ ΠΟΥ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

- Σε όλο το κείμενο διαφαίνεται η αξία της συζυγικής πίστης και αφοσίωσης, ενώ ταυτόχρονα γίνονται αντιληπτές οι πεποιθήσεις της τότε εποχής (γάμος σε νεαρή ηλικία, η κοπέλα διαμένει με την οικογένεια του συζύγου κλπ). Για άλλη μια φορά ο Παπαδιαμάντης δεν παρέλειψε να αναφέρει την καρτερικότητα και την υπομονή των γυναικών για τον άντρα ναυτικό.
- Η καχυποψία και οι στενόμυαλές αντιλήψεις των ανθρώπων του νησιού και ιδιαίτερα του ιερέα ο οποίος αρνείται να <<διαβάσει>> τη νεαρή κοπέλα κάνουν εντύπωση στο σύγχρονο νέο .

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

- Εκεί στη ρίζα ενός βράχου, εις ένα μέρος όπου το χώμα εξείχεν ολίγον, εις έναν μικρόν όχθον, ως μιάμισυ οργυιά το μάκρος, και τέσσαρες πιθαμές το πλάτος, ανθούσε μια όμορφη ιτσία, γεμάτη απ' ωραία ασπροκίτρινα λουλουδάκια ίτσια, τόσα πολλά και φουντωτά κι άφθονα, ώστε μπορούσαν να γεμίσουν ως δέκα καλάθια. Εκεί ήταν ο τάφος της φτωχής αδελφής μου. Από τότε το Μαραγκό άρχισαν να το λένε «το νησί της Ουρανίτσας».

Στο παραπάνω απόσπασμα περιγράφεται με τρόπο γλαφυρό ο τόπος ταφής της πρωταγωνίστριας, που φαίνεται να είναι μέρος γεμάτο ζωή κάτι που έρχεται σε αντίθεση με τα δυσάρεστα γεγονότα που διαδραματίστηκαν.

Η ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΑΠΟΨΗ...

Αν έπρεπε να αλλάξουμε κάτι στην πλοκή αυτό θα ήταν το τέλος. Θα επιδιώκαμε ένα τέλος χαρμόσυνο στο οποίο οι πρωταγωνιστές θα ζούσαν ευτυχισμένοι και θα επέκτειναν την οικογένεια τους. Παρόλο που το διήγημα θα τελείωνε με κοινότυπο τρόπο και θα παρέπεμπε στην κλασική ιστορία αγάπης, μια αλλαγή σαν και αυτή θα ευχαριστούσε περισσότερο τον αναγνώστη και θα ερχόταν σε αντίθεση με τη δυσάρεστη θεματολογία του διηγήματος.

**ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΜΟΝΗ
ΣΑΣ...**

